

(המשך מעמוד 32)

נויפלד בשלוש רציחות העוול, היו משבר נפשי שבו החליף לוי לא פחות מ-46 דירות.

מישטרה ישראל הצליחה, תוך זמן קצר, ליצור היסטריה המונית, כאשר תושבי גושדן חרדים לעזוב את פתח בתיהם בשעות שלאחר רדת החשיכה. מדיינים הגיעו למוקד המימטרה עשרות פניות מ אנשים, שטענו כי הבחינו בלוי נויפלד במקומות שונים ברחבי הארץ. כך, במשך חדשים ארוכים, ניהלה המימטרה את אחד המבצעים המקיפים והכושלים בתולדותיה — מיבצע 'שדה' — שבו השי- תתפו מאות שוטרים, אשר סרקו את הארץ לאורכה ולרוחבה במטרה לתפוס את לוי נויפלד, חי או מת.

עשרה חדשים לאחר תחילת המיבצע מצאו שני נערים ירושלמיים, שיצאו ל- טייל בשכונת עין-זכרם הסמוכה לביתה, את גווייתו המתפוררת של לוי נויפלד, ולידה מימכניו ומעט מרכושו האישי.

או התברר, מעבר לכל ספק, כי לוי נויפלד התאבד עוד קודם שהתרחשו שלוש רציחות העוול, וכך נסתים צידיהאדם הג- דול ביותר בתולדות ישראל.

הסיפור שרף. מה מביא צעיר, בי אמצע שנות ה-70, לכתוב ספר שעיקרו צידי-האדם שנערך על לוי נויפלד. מספר על כך ארנון הדר:

הייתי בן 18 כאשר אירעה פרשת לוי נויפלד. הסיפור הציק לי. עלתה בי תחושה שיל סאפארי אחר אדם הייתי או בי חברתי-הילדים של קיבוץ מסדה. פרט בודד בתוך קולקטיב. לא אהבתי כלל את ה- חברה שסבבה אותי, ולכן יצרתי הודעה עמוקה עם נרדפותו של לוי נויפלד.

אחר-כך שירתתי בצבא. בקיבוץ, ובי- צבא, ראיתי כל הזמן פליטים שנראו לי כמו לוי נויפלד. מאוחר יותר, הפרישה התבהרה. המימטרה והחברה הישראלית הפכו חוכאיואטולוא.

אחרי שחרורי מהצבא התלקח בי עניין לוי נויפלד מחדש. פגשתי בקרוב מימטרה שלו. במשך שנים, מאז, ניקר בי הרעיון לכתוב את סיפור נרדפותו של נויפלד, ואחרי שפירסמתי שלושה ספרים (הפגנה, שניים, זאב בודד בחצר עווינות), מצאתי עצמי נכון לכתוב את הספר הזה. בהתחלה ניסיתי ללמוד את העניין ה- פסיכיאטרי של הפרשה, אלא שמאוחר יותר העדפתי לתת דרוור לדימיון. השגתי

סופר הדר

קודמו של ביכונסקי

עלונים של בתי-חולים לחולי-נפש. עברתי בקפדנות על ארכיוני ארבעת העיתרי- נים החשובים, וליקטתי את כל חומרי הרקע על הפרשה. מאוחר יותר, איתרתי כמה אנשים שהיו קשורים בה בזמנו.

את הספר עצמו כתבתי, כאשר פרי- שת, צמרת נגד ביכונסקי' הייתה בעיצומה. הושפעתי למדי מאופן הדייפה של רבי פקד צמרת, ששימש לי כמודל לחוקרי- המימטרה בספרי. מאז ועד לפני כמה חודשים עסקתי בליטושו של החומר, ובי- העברת זמן העלילה של הסיפור אל שנות ה-70, עלימנת לתמחיש לקורא את ה- מתרחש משני עברי המסך במהלך צידי- אדם...

אחרי ביצוע ההסלה, הוחמר מצבה הנפשי. דיכאונה גבר. היא עזבה את הל-י מודים ואת בית-הספר. ניתקה את כל קש- ריה התברתיים, ומבלה את זמנה בצפייה בטלוויזיה או בבהייה בקירות משך שעות ארוכות. דיבורה אפאטי ואדיש, והשם היחיד המדליק עדיין ניצוצות בעיניה הוא שמו של חברה, שזנח אותה.

רחל עדיין אוהבת את האליל שלה, ומקווה שהערכאה המימטטית תצליח ל- החזיר אותה אליה.

איציק, לעומת זאת, אינו מוכן לשמוע אף את שמה. הוא עצבני נוכח העובדה שהוגשה נגדו תביעה מימטטית, ומפרט את טענותיו ואת דעתו על רחל גם באוזני הלקוחות הנמצאים במספרתו.

בעת השיחה עם כתב העוולם הזה לא הניח את המימטריים מידי לרגע. המשך- לקצץ במרץ קדחתני בלורית זו או אחרת.

במספרה, המיועדת בעיקר לגברים, מבקר רות גם צעירות. אבל צריך אומץ רב להיכנס בין כל הגברים, הממלאים את המספרה משעות-הבוקר ועד לשעות-הערב המאוחרות. כי המספרה — חוץ מיעודה — משמשת גם כמרכז חברתי וכמקום- מיפגש לאוהדי-איציק.

המקום מצופה בטאפט רועש בציבועי שחור-צהוב, ואת הקירות מקשטים צילומי חתנים מצוחצחים. כל חתן המכבד את עצמו מיפ, בתיים, חלון, התיקוה והי- סביבה, לא יילך לחתונתו מבלי שיקבל אצל איציק את הליטוש האחרון — אשר תמורת טיפול חתני כזה הוא גובה 70 ל"י. הזמנות לתימטפורה לפני חתונה מגיעות חודשים ארוכים מראש, כשהחתן צריך לבוא אישית, ולהזמין את התור. כי לאיציק אין טלפון, בכוננה. הוא לא רוצה שיצלצלו אליו למספרה, כי אין לו זמן לדרב בטלפון.

לתימטפורה רגילה ויומ-יומית צריכים לחכות בתור שעתיים מינימום — אך נראה שהמחיר ומשך-ההמתנה הארוך אינם מר- תיעים את לקוחותיו. הממלאים את המספרה עד אפס-מקום.

„אולי יכריח

אותו השופט?!“

איציק התחיל את הקאריירה שלו כמתלמד במספרת ל'און המפורסמת ברמת-גן, עבר לנהל אותה, ועד שנסגרה — הספיק לעשות לעצמו שם וצבר קהל- לקוחות נאמן.

עוד לפני שירותו הצבאי המקוצר, שממנו שוחרר, פתח לו מספרה קטנה במקום דמוי-יא בשדרות ירושלים ביפו.

כשהמקום התחיל להיות צר עליו ושמן גדל, פתח את המספרה המפוראת מול חנותו הראשונה, והתחיל לגדול גם בכספים. נוסף לדירת-הספאר שלו, המרוהטת בשל- מות, הוא גם בעל מכונית-ספאר מסוג פורד-פורט הצבועה חום-כסוף, ובה הוא גאה מאד. גם בחברתו רחל היה מתגאה, והיה גם מציגה בפני חבריו כ„החתיכה הזאת תהיה אשתי“ משום כך גם כל חבריו הרבים ראו בה אתת משלהם.

אף מימטחתו השמרנית, ממוצא חלבי, קיבלה את רחל בזרועות פתוחות, והיא הייתה כבת-בית ביניהם. רחל מקווה שעדיין לא אפסה תיקווחתה לגבי איציק.

בינתיים היא הגישה נגדו תביעה מישי- פטית, באמצעות עורך-הדין מרדכי שורר, ובה העריכה את הנזקים הנפשיים, את הסבל שגרה לה ניתוח-ההסלה ואת סיכוייה להינשא בעתיד — בסך של 100 אלף ל"י. אך היא העמידה את הסכום על 50 אלף ל"י בלבד, כדי שהמימטפט יוכל להתברר בבית-מימטפט השלום (שם התהליך מהיר ומקוצר יותר).

שורר הגיש גם בקשה לפטור את שולחתו מאגרת בית-המימטפט, מאחר שמצבה הכל-י כלי של מימטחתה אינו מן המזהירים.

מה אני יכולה לעשות, ממרתת רחל בכלי, הייתי בטוחה שהוא יתחתן איתי, האמנתי לה, ואני אוהבת אותה ומוכנה עוד היום להתחתן איתו. לא היה לי אף אחד אחר בזמן שיצאתי איתו! אבל הוא מתקש, ולא רוצה לראות אותי, אחרי שהרש לי את החיים למימטפתה שלי את הכבוד. אם איציק לא מוכן לקיים את הבטחתו להינשא לי, אליו יכריח אותו ה„אדון-השופט“.

טענתו של איציק על כל העניין פשוטה ונחרצת: „היא פשוט רוצה לסחוט ממני כסף, לא היה לי שום עניין איתה.“

הקטינה וספר הצמרת

ספר איציק

„היא פשוט רוצה לסחוט כסף...“

נתחתן. אולי אז, בית-המימטפט לא יתחשב בגילך הצעיר, ונוכל להתחתן יותר מהר. מובן מאליו — כשהתברר לי שאני הרה, רצתי לספר לאיציק. התגובה שלו הייתה אותי בהלם. הוא אמר לי דברים אינמיים. והכי מרגיז היה שאמר: תלכי תחפשי את זה שדפק אותך.

לא ידעתי מה לעשות. אמי היא בת עדות-המימטרה, אשה שמרנית. פחדתי מתגובתה, אבל ידעתי שהיא היחידה שיכולה לעזור לי. היא אחות בבית- חולים.

אכן, אמי קיבלה את זה קשה, אבל החליטה לעזור. היא מיהרה אל איציק ודיברה איתו — אך הוא ענה לה בחוצפה, והכחיש שהוא אשם בהריוני וגם אמר לה, שהוא לא היה הגבר הראשון בחיי.

אמי שיתפה בסוד את אבי, שהחליט למסור את העניין לעורך-דין.

מיפגש

לאוהדי-איציק

ינתיים התערער מצבה הנפשי של רחל. היא איבדה את הדוות-היחיים ושקעה בדיכאון עמוק, עד שלא היה מנוס מפנייה לטיפול פסיכיאטרי אינטנסיבי, אשר לו היא נוקטת עד היום.

ד"ר בלום, הרופאה מהמירפאה-לבריאות הנפש במחוז תל-אביב, שאצלה מקבלת רחל את הטיפול, הורתה לבצע ברחל הפלה מיידית, ולשם כך אושפזה הנערה ונותחה.

אילו ידע „ספר הצמרת“ איציק, כמה תעלה לו התימטפורה, ובעיקבותיה היי- כרות עם לקוחותו, אולי לא היה מתחיל בה כלל.

השבוע נתבע לשלם, בבית-מימטפט השלום בתל-אביב, 50 אלף ל"י לרחל ינקלביץ. בת 15 וחצי מבתיים, על ההת- עניינות הפעילה שגילה, לא רק בשערה, אלא גם כאחראי להריונה של הקטינה ולחטרת הבטחת-נישואין שנתן לה.

הנתבע, יצחק ענבה, בעל מספרתי הוקרה של הפרברים איציק, בשדרות ירושלים ביפו, הוא בחור נמוך-קומה, הנראה מבוגר לפחות בעשר שנים מגילו המוצהר (27), בכלל, ככל מראהו הוא רחוק מדמותו של הדון-ז'ואן מפתחי הקטינות. שערו מתחיל להיסוג. מראהו לא מונע בעדו מלהתפאר ש„אני רווק מבוקש“ הוא לא הכחיש את היכרותו עם רחל, אך מכחיש שהוא אשם בהריונה.

היא נכנסה להריון, ולא אני. זו הבעייה שלה! הכריז.

רחל היא יפהפייה עוצרת-נשימה. בעלת שיער בלונדי קצוץ ועיני-שוקד, היא נראית מפותחת מכפי גילה, ומסובבת אחריה, ברחוב, לא מעט ראשים. עד לפרשת הסי- תבכותה עם איציק, למדה רחל בביטה השישית בתוכן עירוני בתל-אביב. קבלה התאפשרה תודות להיותה תלמידה מצי- טיינת, אף-על-פי שהיא מתגוררת באזור- מגורים אחר. היא ביקרה במספרתי-הצמרת כלקוחה, ובין תימטפורה לתימטפורה גם החלה לשים לב אל איציק, המבוגר ממנה ב-12 שנים.

„כל הבחורות

רצו אותו!“

וענת רחל על היכרותה עימו: „אני מכירה את איציק כבר מגיל 13. או התחלתי להסתפר אצלו. כל הצעירים והצעירות באים רק אליו. הוא הספר הכי אהוב על הצעירים, ויש לו מעריצות ומעריצים רבים. זה מאד החניף לי שאחד כזה מתחיל איתי, כי בכל-זאת יש לי המון מעריצות, שבאות אליו למספרה ומתי- חילות איתו, ומחכות שעות בתור, העיקר שאיציק יספר איתו. בהתחלה לא-כלי-כך הסכמתי, כי אני בחורה חתיכה, ואני יכולה להשיג כל חתיך שאני רוצה. אבל כשראיתי איך שכל הבנות רודפות אחריו, ורוצות לצאת איתו, או הסכמתי.

תיכף מהתחלה הוא אמר שהוא רוצה להתחתן איתי, וכדי להוכיח את רצינות כוונותיו היה לוקח אותי אל הוריו הביתה, אל האחים שלו ולאחותו, ונגה להציג אותי לפני כל קרובי מימטחתו כארוסתו.

בעיקר היינו הולכים לבית של האחים שלו, כי הוא עובד עד מאוחר בערב ולא היה לו כוח לבליליים. בשבתות — או כשהיה גומר מוקדם — היינו מבילים בסרי- טים או במיטעדות. המיטעדה הכי אהובה עליו הייתה מיומי ברחוב יצחק שדה, שם כלם הכירו אותו והוא הרגיש שם כמו מלך. היו מגישים לנו מייד, בלי לחכות בתור.“

„תחפשי את זה

שדפק אותך!“

וענת רחל, על המשך הרומן: „אחרי חודש של בילויים כאלה, הוא לקח אותי לדירתו הפרטית בחולון. בדירה הוא נתן לי להרגיש כאילו היא כבר שיכת לי, והיה אומר לי: הדירה מחכה לך, כללה שלי.“

הוא הפציר בי להתמסר לו — אבל לא כפה עלי. אני הסכמתי, מאחר שידעתי ששאלת החתונה שלנו היא רק עניין של זמן. הוא הבטיח כל הזמן, לי ולהורי, שיינשא אותי לאשה ברגע בבית-המימטפט יתרי זאת (רק בית-המימטפט יכול להתיר נישואי קטינה). קיימנו יחסי-מינן במשך כחודש ימים, וכל הזמן הוא חזר והבטיח לי שנינשא בעתיד.

יום אחד התברר לי שאני בהריון. כל פעם ששכננו יחד, ביקשתי מאיציק שייחזר שלא יכניס אותי להריון. אבל הוא אמר: זה, בסדר — אין לך מה לדאוג. מכסימום

שם בדוי. שמה האמיתי אינו ניתן לפירסום, בשל היותה קטינה.